

ΣΤΗ ΦΡΟΣΥΝΗ

τῇ νύκτῃ κόρη τοῦ Ψυχάρη

Καὶ τότε πλάσμα ἐπτόχαρο,
ἐμνοστα (1) ὀφινένο
στὰ φτερούγια τῆς ζωῆς
λογιῆς ὠραῖο
κι ἀπαλό, σὰ χνούδι
σὲ φτερούγια πὸ πεταλούδι,
καὶ τότες
μὲ τις πρώτες
τις λαχτάρεις ὁ γονιός σου
ὁ νιός Ὀρφῆας
ποῦ μὲ τὴ λύρα
στὴ χεῖρα
ἦρθε νὰ μαλάξει
δ,τι σ' ἔμας εἶχαν πετρώσει
τόσοι
βάρβαροι χρόνοι
—ὦ πόνοι!—
εἶδε νὰ μπροβάλλεις
ἄλλη οὐ αἰσθητὴ
παράστασι τῶν τρανῶν πόθων.

Καὶ τώρα, Ρωμιοπούλα ἀγνή,
ποῦ μέσ' στίς φλέβες σὺν τίς φιλιτισμένες
φαγγίξεις—ὦ ἐννοίες!—
τοῦ φιλοσόφου ὁ νυχώρας,
καὶ τώρα σου ὁ γονιός,
ὁ νιός Περσέας,
πῶχει πετρώσει
μὲ τὴ Γνώση,
τὴ μέδουσα τὴν ἀγρία καὶ πανώρια,
χώρια τὸ Τέρας,
τῆς Ἀντρομέδας τὸν ὀχτρὸ τῆς νεωτέρας
εἶδε νὰ θάλλεις
πάλι σὺ χροῦσθ
κοντὰ στ' ὠραῖο τὸ παλλικάρη,
ποῦ μὲ τὴ χάρη τὴ μεγάλην
τοῦ Παπποῦ σου θὰ τὸ περιβάλλεις,
νύφη ὠραῖα
σὺν τὴν Ἰδέα.

Θεριστής. 1906

Μ. Φιλάντας

(1) Ἐδνοστος—Ἐμνοστος (πρὸς ἑλ. ἐλαύνω λέμνω, χαῖ-
νος—ἐχαμνός, εὐνοῖχος—μνοῖχος κοίτ' ἀρχαῖα Δαυνο-
ταιχίται—Δαμνοταιχίται) λέξη βυζαντινὴ—νόστιμος, ὁμορ-
φος κ.τ.τ.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

Κύριε καθηγητῇ τῶν Ἑλλ. γραμμάτων κτλ.

Στὴν Ἀθήνα.

Στείλοντάς σου ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ γράμμα ἐξ αἰ-
τίας τίς ἀνοήσιες πού ἐγγραφες στὴν Ἀττικὴ Τριδα
(1906 ἀρ. 11) σοῦ θυμίζω τὸ Πινδαρικό α' Ἀκέρδεια
λέλυγχε θαμενὰ κακαγύρους», καὶ σοῦ κάνω τὴν πα-
ρατήρησι, πῶς δὲν ταιριαζει σ' ἐνα καθηγητῇ, νὰ
γράφῃ «ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶντταν ἔλθη» γιὰ
μιὰ τάξη λογίων Ρωμιῶν, τοῦ δὲν χαράζουμε ἀκυ-
κλοδόρους χειμάρρους ἐπυχιόντας δυσώδη ἔλυν καὶ
βυσκία παρασύροντα θνησιμαῖα ζῶα (τί εἶναι τοῦτα);
καὶ ἐκχέοντα ταῦτα εἰς τὴν δεξαμενὴν τῆς γλώσσης
τῆς περιέχουσας ὕδατα διαυγῆ ὡς τὰ τῆς Καστα-
λίας» οὔτε ἀφαιροῦνε ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. λαοῦ τὸ ὄρ-
γανον τῆς ἀνάπτυξως οὔτε «καταρρέπτουσι μνη-
μεῖον ὅπερ ἡ νεωτέρα Ἑλλάς ἐπὶ ἑνα αἰῶνα ἀνήγει-
ρε» οὔτε α' ἐργάζονται ὅπως δολίως διαρρήξωσι τοὺς
ἀδαμαντίνους δεσμούς τῆς Ἑθνικῆς γλώσσης, δι' ἧς
συνδέονται τὰ ἀπειροπληθῆ τοῦ μεγάλου Ἑλλ. γί-
νους μέλη, γιὰτί οὔτε φορμῖα φαίνονται στὴ στέ-
ρα τῆς γλώσσης ἐξόν ἀπὸ κεῖνα πού τῆς ρίχνετε ἐ-
σεῖς σάν τοὺς ἐπίνικους τοῦ Βαλθῆ, οὐ ε' ἀφαιροῦνε
τὸ ὄργανον τῆς ἀνάπτυξως τοῦ Ἑλλ. λαοῦ, γιὰτί ἂν
εἶναι τόντις ὄργανον τῆς ἀνάπτυξως τοῦ κι' ὄχι τῆς
στρέβλωσής του, κανένας δὲν ἀφίνει νὰ τοῦ τὸ πα-
ρουνε, οὔτε ρίχνεται μνημεῖο ἐκατὸ χρόνῳ, ἐξόν ἂν
εἶναι θεμελιωμένο ἀπάνου στὴν ἀμμο, οὔτε σπάζουνε
ἐφκολα καὶ κλέφτικα («δολίως»), δεσμὰ διαμαντίνια
τῆς γλώσσης, πού συνδέειν τὰ μέλη τοῦ ἔθνους.
ἐξόν ἂν εἶναι ψίφτικα διαμάντια. Δὲν ταιριαζει, λέω
νὰ γράφης τέτλια ἄρητ' ἀθέμιτα γιὰ ἀθρώπους πού
πονοῦνε τὴν πατρίδα τους, καὶ γλέποντας τὴν στρα-
τὴ καὶ κουτῇ μὲ τὴν καθρέδουσα προσπαθοῦνε νὰ
βανουνε στὸν τόπο τῆς τῆς μητρικῆς καὶ ζωντανῆς γλώσ-
σας πού ἔχει μελλιούνια ἀληθινὰ διαμάντια, πού ἐξη-
σε χιλιάδες χρόνια, κ' ἔβγαλε Κορνάρους καὶ Βελε-
στελνὴ καὶ Σολωμὸ κι' ἔκαμε τὰ λιοντάρια τοῦ Σου-
λιοῦ τῆς Ρουμέλης τοῦ Μωριά, τῶν νησιῶν καὶ ὅλου
τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐνῶ ἡ καθρέδουσα... τοῦ κύριε φυ-
λακὴν τῷ στόματί μου.

Μὴ φοβάστε λοιπόν, κ. καθηγητῇ καὶ Σα, ἀπὸ
τοὺς χυδαίους. Ἦσῃς οἱ ἐθγενίδες. ἂν ἦστε τόντις
ἐθγενίδες μὴ προσκαλνᾶτε τὴν πολιτεία ἀνὰ λάβῃ τῇ
δέουσα πρόνοια, καὶ μὴ κεντᾶτε τὸ λαὸ μὲ τρόπο σὲ

ἐξεγέρση, γιὰτί πολλές φορές τὴν παθαίνουμε πρώτοι
οἱ ὑποκινητάδες (προδοκᾶτορες καθὼς τοὺς λένε στὴ
Ρουσία, πού δὲν πήγανε λίγοι ἀπὸ καὶ πού ἤρθανε).
Ἄν ἡ Ἑθνικὴ γλῶσσα εἶναι σάν πού τὴ λένε—σκε-
δὸν διεθνῆς, κι ἂς μὴ τὴν ξέρη καλὰ καλὰ ὁ λαὸς
πού τὴν ἔχει—πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς.
Καὶ γυρίβοντας «νὰ ἐπιβάλλῃ ἡ πολιτεία τὴν σπι-
θαράν τῆς χεῖρας» σκέψου ἂ σφεύρει ἀπὸ σὲ εἶνα
καὶ τὴ Σα σου, γιὰτί ἂν τῶντις ξυπνήσῃ ἀπὸ τὸν
ὑπνο πού κοιμάται ναρκωμένη ἀπὸ τὸ μαντραγῶρα
πού τὴν ποτίζεται ἢ τὴν ταΐζεται, τὸ χέρι πού θὰ ση-
κώσῃ θὰ πείσῃ ἀπάνου σὲ σὰς πού θὰ βρῇ μέσα στὸ
σπίτι της, στρωμένους στὸ τραπέζι τοῦ κεντρικοῦ
ταμείου, καὶ θὰ πλερωθῇ τότες ἡ ἐφκὴ ἐνός δικοῦ
μας πού ἔγραφε μιὰ φορὰ :

«Ἦθελα νᾶμουν Ἡρακλῆς, τὴν κόπρο τοῦ Αὐ-
λείου τῶν διδασκάλων θηλυκῶν κι' ἀρσενικῶν νὰ ρίξω
στὸν κάμπο τὸ Θεσσαλικό, τὴ γῆ νὰ καθάρίσω τῆς
δύστηνης πατρίδας μας; ἐκ σμήνους τρισαθλίου».

Κ' ἐνα ἄλλο, δάσκαλέ μου, ἔχω νὰ σοῦ πῶ, πῶς
αὐτὸ εἶδος τῶν παραφρόνων, ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῇ ψυ-
χατρικῇ τοῦ κ. Κατσαρά (δὲ μᾶς κάνετε τὴ χάρη
νὰ μᾶς ἀγοράσετε καμπόσους, μὲ τὸν παρὰ μᾶς ἐν-
νοεῖται καὶ μὲ τὴ προμήθειά σας ;), οἵτινες ἐπαγγέλ-
λονται τὴν ἱδρυσιν γλωσσικῶν ἰδιωματῶν εἰστε ἂ
κορυφαῖος καὶ πρώτος, γιὰτί ἐστὶν κι' ἡ Σα σου γυρί-
βετε νὰ φορτώσετε στὴ βάρχη τοῦ Ρωμιοῦ ἐνα φια-
στὸ γλωσσικὸ ἰδιώμα—τὴν καθρέδουσα—ρίχνοντας
στὰ σκουπίδια τὴ τιμημένη τὴ μητρικὴ μας, γιὰτί
εἶναι χυδαία !!! σεῖς εἰστε ἀξιοὶ οἴκτου καὶ διὰ
τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα» ἤδη, γιὰ τὸν Κου-
δουντ τῆς Πόλης.

Κοντὰ σ' ἀφτὰ τὰ σαλιαρίσματα κατὰφρες ὁ-
μορφα ὁμορφα νὰ μᾶς πῆς καὶ κάτι ἀκόμα, πού σοῦ
φτάνει ἀπὸ μόνεχα γιὰ εἰσιτήριον στὸν Κουδουντ ἢ
τὸ Δρομοκαίτειο, πῶς δηλ. «οἱ Γερμανοὶ φοιτῶνται
οὐχὶ σπανίως μελετῶσι τοὺς Ἑλληνας συγγραφείς
κατὰ τὰς ἐκδόσεις σου». Ἀπὸ πολὺ πολὺ δὲν τὸ
πιστέω, κρίνοντας ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια, γιὰτί ἐγὼ
τουλάχιστο δὲν ξανάπιασα τὸν Ἰππόλυτο σου (τοῦ
Ἑδριπιδῆ) ἀφόντας πῆρα τὴν ἐγδοση τοῦ ἰδιοῦ ἀπὸ τὸ
Βερναρδάκη, ἀλλὰ κι' ἀλήθεια ἂν εἶναι, τί μ' ἀφτὸ;
Δὲ διαβαζοῦνε τὴν ἐγδοσή σου γιὰτί εἶναι γραμμέ-
νη στὴν καθρέδουσα, ἀλλὰ γιὰτί ἐλπίζουμε νὰ βροῦ-
νε τὴν ἐξήγησιν τοῦ κειμένου.

Ἐγὼ μάλιστα σὲ βεβαιώνω πῶς ἂν εἶχανε οἱ ἐγ-
δοσὲς σου τὴν ἀξία πού ἔχουνε τοῦ Βερναρδάκη κι'

στρο, λοῦστρος, σκληρός.

Βρέχει! Τὸ ποτὰ μὲ τρέχει γοργὰ γορ-
γὰ καὶ γυρίζει τὸ μῦλο. Ἰδὲ καὶ καὶ ρι
στράφτει καὶ βροντᾷ, ὅτα βρέχει. Πρῶτα
βλέπουμε τὴν ἀστραπὴν καὶ ὅστερα ἀκού-
με τὴ βροντῇ. Τὸ χειμῶνα οὐτε στράφτει
οὐτε βροντᾷ. Τότες τὸ νερὸ γίνεται πά-
γος σκληρὸς καὶ κρύος. Ἡ γῆ στρώνεται
μὲ χιόνι ἂ σπρο καὶ μαλακό.

Εἶναι ἂ σπρο σάν τυρὶ,
καὶ τυρὶ δὲν εἶναι
ἔχει φύλλὰ σὰ δέντρο,
καὶ δέντρο δὲν εἶναι.
Τί εἶναι;
Ρεπά νι.

ΣΥΦΩΝΑ Μ' ΑΛΛΑΓΜΕΝΟ ΗΧΟ

μπ—ἀμ πέλι, ἀμ πελᾶς, καμ πάνα, ἐμ πο-
ρος, ἐμ πόριο, ἀμ πάρι, κουμ πάρος, κουμ-
πάρα, του λούμπα, τούμπα.

Τὸ ἀρ νὰ κι φωνά ζει μπε μπε μπε.—Ἡ
καμ πὰ να χτυπᾷ.—Ὁ ἀμ πελᾶς ἔχει ἀμ-
πέλια.—Τὸ ἀμ πέλι κά νει στα φύλια.—
Ὁ ἐμ πορος κά νει ἐμ πόριο.—Στὰ ἐμ πο-
ρι κά πού λοῦνε λογιῶ λογιῶ πράματα.

Ἀ γὰ λια ἂ γὰ λια φύτευε
ὁ ἀμ πελᾶς ἀμ πέλι
κι' ἂ γὰ λια ἂ γὰ λια ἔγινε
ἡ ἀ γουρίδα μέλι.

Τράμπα τραμπα λίζουμαι,
πέφτω καὶ τσακίζουμαι,
καὶ χτυπῶ τὴ μύτη μου,
καὶ μὲ κλαίει ἡ νύφη μου.

ντ—κάν τὰρι, κον τὰρι, πέντε, πεντά-
ρι, πεντάρια, πενήντα, τριάντα, σα-
ράντα, πενήντα, καντήλι, μαντύλι.

Μὲ τὸ κοντύλι γράφουμε.—Μὲ τὸ μαν-
τύλι σκουπίζουμε τὴ μύτη μας.—Δυὸ
πεντάρια κά νει μιὰ δεκάρα.—Ἡ πε-
νήντα κά νει πέντε δεκάρες.

Τὰ χωράφια σκάφτουνται καὶ σπέρ-
νουνται. Τὰ στάχια θερίζονται καὶ ἀλω-

νίζονται. Τὰ σιτάρια ἀλέθονται καὶ
κοσκινίζονται. Τὰ ψωμιά ζυμῶνουνται,
ψήνουνται, τρώγουνται.

Μέσα σ' ἐνα σεντουκάκι
εἶταν ἐνα ποντικάκι
ἂ νοιξε τὸ σεντουκάκι,
ἔφυγε τὸ ποντικάκι
σμ—σμίγω, σμίλη, πείσμα, λησμονώ,
κόσμος, σειςμὸς, σβύνω, σβούρα, σβάρνα,
ἀσέστης, λιγύρι.

Ἡ σμίλη εἶναι ἐργαλεῖο τοῦ πετρά.
—Τὸ λιγύρι καὶ ἡ σβάρνα εἶναι ἐργα-
λεῖο τοῦ γεωργοῦ.—Ἡ σβούρα εἶναι παι-
χνίδι τῶν παιδιῶν.—Ὁ ἀσέστης σβύνει
τὸν ἀσέστη μὲ νερό.—Τὸ καλὸ παιδὶ δὲν
κά νει πείσματα.—Τὸ πείσμα εἶναι κακό.
—Τὸ πείσμα κά νει πρίσμα.—Ὁ θεὸς ἔχτι-
σε τὸν κόσμον.—Ὁ πῶς ὁ κόσμος κι' ὁ Κο-
σμάς.—Τὸ καλὸ παιδὶ δὲ σμίγει μὲ κακά
παιδιά.

γγ—γκ—ἄγγελος, φεγγάρι, φέγω, ἐγ-
γός, συγγενής, ἄγγιστρι, στρογγυλός,

ἄν εἴσανε γρημμένες στὴ μητρικὴ μας, θὰ τίς μελετούσανε οὗτοι οἱ λόγιοι τοῦ κόσμου κι' ἐμεῖς οἱ Ρωμαῖοι, κι' ἐσεῖς δὲ θὰ εἴχετε τόπυ νὰ βάνετε τὰ κέρδη σας. Σοῦ θυμίζω ὅμως στὴν περίστασι ἀφ' ἧς πῶς ἐπὶ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανιακὴν ὑποκρύπτει» δηλ. ἀπάνου κάτου «ἡ κάφρη» ἢ παρὰ καιρὸν μετρίλλῃ παραφέρνει» κατὰ τὸν Πίνταρο.

Καὶ σὺ τέλος τῆς γραφῆς ἂν εἶπε ὁ Γλάδστωνας ἀφ' ἧς πῶς λέτε ὅτι «διὰ δύο θαυμάζω τὸ Ἑλλ. γένος. Ἄν καὶ Βον ὅτι ἐν τῷ βραχεῖ τῆς ἀνεξαρτησίας χρόνῳ οἱ λόγιοι αὐτοὶ ἐκάθην τὴν γλῶσσαν», δὲ θὰ πῇ πῶς εἶναι τὰ λόγια τοῦ θέσφατος κι' ἀλάνθαστα γιὰτὶ κ' ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶτανε. Ἐπειτα καλύτεροι κριτὰδες στὸ ζήτημα ἀφ' ὅπου θαρρῶ πῶς εἵμαστε ἐμεῖς οἱ Ρωμαῖοι, πού σ' ἐφτά χρονάκια δὲν κατορθώνουμε νὰ μάθουμε νὰ γράφουμε ἕνα γράμμα τῆς προκοπῆς, καὶ πού μέσα στοὺς χιλιάδες ἀποφοίτους τῶν ἐλλ. γυμνασίων κανένας δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ὑπογραμματίας κανένας γραφεὺς ἐμπορικῶς ἂν ξέρεῖ μιὰ ξένη γλῶσσα. Ἀφ' ἧς εἶναι τὰ χάλια μας μετ' τὴν καθαρεύουσα καὶ τὸν καιρὸ πού χάνουμε γιὰ νὰ μάθουμε καὶ νὰ νοιώσουμε πράγμα πού δὲν ὑπάρχει.

Μπακοῦ, 3 τοῦ Θεριστῆ 1906.

Κ. ΑΛΑΠΑΣ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ

REMY

Τοῦ Ἑρμοῦ

«Ὁ σὺ πανώρια ζουγραφιά, π' ἀθεῖς μέσ' στὸ νειρό μου,

— Ῥοδοκαλοῦσα Παναγιά, με δακρυσμένα μάτια,
Γιὰ Ἀφροδίτη θάθυμν με πιθυμίες ὀργιστρὸς,
Νὰ σκύψω νὰ σὲ προσκυνῶ γονατιστὸς ζητώντας

Ἀπ' τὰ λεφκά δαχτύλια σου τοῦ λυτρωμοῦ τὸ
[κρίνο,

Γιὰ στὰ ζεστά τὰ στήθια σου νὰ γύρω καὶ οἱ πόθοι
Νὰ μοῦ ματώνουν στὰ φίλτα τὰ τρέμουλά μου χεῖλια;
— Κι ὠμένα, πάλι τὸ νειρο καὶ τὸ φριχτὸ τὸ μῖσος

Καὶ τοῦ θυμοῦ ἡ ἡρώικὴ ὁρμὴ ἀνασπκώνει
Τὰ στήθια μου. Καὶ ξεπνδοῦν παλιῶν ῥυθμῶν
[ἀνάδρες

Π' ἀπ' τὰ χιλιάδα ξέθαβε τὰ φλογισμένα σπλάχνα

Στὰ χρόνια τὰ παμμάκαρα τοῦ Γερομήρου ἡ λύρα.

— Μ' ἀλήθεια, θεῖα ζουγραφιά, τί λάμπει στὴ μα-
[τιά σου,

Σάρκινος λίμνος γλάρωμα, γιὰ μαρτυροῦ σπῖθα;
Θεριστῆς 20/06.

Γ. ΣΤΕΦΑΝΗΣ

ἄγκου ρα, ἀγκαλιά, δάγκμα, γκάζι.

Τὸ φεγγάρι εἶναι ἄστρο. — Ὅλα τὰ ἄ-
στρο εἶναι στρογγυλά.

Τὸ φεγγάρι στρογγυλὸ

περπατᾷ στὸν οὐρανό.

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ

φέξε μου νὰ περπατῶ.

Τὸ καράβι ἔχει ἄγκου ρα. — Μερικὰ ψά-
ρια πιά νουνται μετ' τὸ ἀγκίστρι. — Ὁ σκύ-
λος δαγκάει.

Τριγύρο γύρο κάγκελλα

καὶ μέσα παίζει φράγκος.

Τί εἶναι; Ἡ γλῶσσα.

δέν τρο, κεν τρι, χάν τρα, μάν τρα, ἄν τρας,
χον τρὸς, ὀ χεν τρα, σήμαν τρο, σκουμ πρι,
γράμμα, στρέμμα, ὀχ τρὸς, βγαίνω, μπαίνω,
μπάζω, γδέρνω.

Ἡ μέλισσα ἔχει κεν τρι καὶ κεν τρώ νει.
— Τὸ σκουμ πρι τὸ χεῖ μῶ ναι εἶναι πα χι, τὸ
καλοκαίρι γίνεταί τσιρος. — Ἡ ὀ χεν τρα
εἶναι φίδι φαρμακερό. — Ὁ μεγαλήτερος
ὀ χτρὸς εἶναι ὁ σκαντσόχερος. — Τὸ σήμαν-

ΕΛΛΗΝΔΕΣ

ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΕΛΑΤΕ !

Λιγόλογον καὶ χωρὶς σφανταχτερὲς λέξεις,
ἀκριβῶς σὰν ἀρχαία Λακωνικὴ σκυτάλη, δια-
βάζουμε σὴν «Ἀκρόπολη» τῆς 16 τοῦ
Ἀλωνάρη τὰκόλουθο γραμματάκι μιᾶς ἄξιας
καὶ σοφῆς Ἑλληνίδας ἐπιστημόνισσας.

«Κύριε Σταθ.

Τὴ γλῶσσά σας προτιμῶ πού
τὴν ἐννοῶ ὅχι μόνο μετ' τὸ μυαλό
μου, ἀλλὰ καὶ μετ' τὴν καρδιά
μου.

Ἀθῆναι 13 Ἰουλίου

Ἄννα Κασιόγρη

Ἰατρὸς

Κ' εἶναι τὸ γραμματάκι αὐτὸ ἀπόκρισις σὺν
δημοσιογραφικῷ ἐρωτήματι «ποιὰ γλῶσσα
προτιμᾶται», πού ἔκανε πρὸς τοὺς ἀνα-
γνώστες τῆς «Ἀκρόπολης» ὁ φίλος καὶ
δικός μας κύριος Τιμοθέος Σταθό-
πλος. Κ' ἡ καλὴ Ῥωμοπούλλα μετὰ ὁ-
ρος παλληκαρίσιο, πού τῆς κάνει ἀληθινὴ τιμὴ,
καὶ χωρὶς ὀλωσδιόλου νὰ λογαριάσῃ τῶν ἀνί-
δων τίς πρόληψες μᾶς φανερώνει περήφανα
τὴν πολέμιον ἀγάπην τῆς πρὸς τὴ γλῶσσα τῆς
καρδιάς καὶ τῆς ἀλήθειας, πρὸς τὴ γλῶσσα τῆς
δημοτικῆς. Γιατὶ πραγματικὰ ΔΗΜΟΤΙΚΗ
εἶναι ἡ γλῶσσα πού μεταχειρίζεται σὶὰ γραφί-
ματά του ὁ κ. Σταθόπλος ὅσο κι ἂν ἀρνιέται,
ἴσως ἀπὸ κακὴ προκατάληψη, ὅτι εἶναι δημο-
τικιστὴς, κι ὅσο κι ἂν δὲ θέλει ἀπὸ πει-
σμ' ἀκατανόητο νὰ κανονίσῃ τέλεια καὶ νὰ συμ-
μορφώσῃ πέρα γιὰ πέρα τὸν φραστικὸν του
χαρακτήρα σύμφωνα μετ' τίς σοφὲς διδασκὰς καὶ
τὸ χιλιάκριβο καὶ πέρκαλο παράδειγμα τοῦ
Τρανοῦ μας τοῦ Δασκάλου. Μὰ ὅπως κι ἂν
εἶναι, πάντα δημοτικὴ εἶναι ἡ γλῶσσα πού με-
ταχειρίζεται σὶὰ ὥρα καὶ ζουμερὰ γραφί-
ματά του ὁ καλὸς τοῦ «Νοῦμα» φίλος καὶ
συνεργάτης. Καὶ μ' αὐτὴ βέβαια τὴ σκέψη,
ὅτι δηλαδὴ ἡ γλῶσσα τοῦ κυρίου Σταθόπλου

δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ δημοτικὴ, μ' αὐτὴ
βέβαια τὴ σκέψη μᾶς διαλαλεῖ ἡ πολυσπουδᾶ
σμένῃ Ἑλληνίδα δι' αὐτὴ τὴ γλῶσσα προτιμᾷ,
γιατὶ αὐτὴ βασιλεύει σὺν φωτεινῷ τῆς τὸ μυαλό
κι αὐτὴ χτυπᾷ σὴν καρδιά τῆς τὴν παρθε-
νικὰ καὶ τρυφερῇ. — Νὰ λοιπὸν καὶ μιὰν ἄλλην
λεβέντισσα πού μέσα τῆς ἀνταρτέτης τῆς λευ-
τεριάς ὁ λόγος κ' ἐγένετο στοχαστικὴ δουλεύ-
τρα τῆς Ἰδέας.

— Νὰ μιὰν ἄλλην καινούργια φυλαινάδα μας
ἀπὸ κείνες πού δίνουν φτερά σὺν νοῦ μας καὶ
θάρος γιὰ τὸν Ἀγῶνα μας, κι ἀπὸ κείνες
πού καμαρώνω κι ἀναγαλλιδίζω μέσα μου σὰ
συλλογίζουμαι πῶς ἐπάνω σὺν ἴδιον μ' ἐμᾶς
δρόμον δουλεύουνε καὶ γιὰ τὴν ἴδιαν μ' ἐμᾶς
Ἰδέαν. Ἀς χαιρετίσουμε λοιπὸν ὅλοι μας μ'
ἀγάπην, μ' ἐχτίμησιν, με σεβασμὸν τὴν νέα μας
συναγωνίστρα, κι ὅς τὴν παρακαλέσουμε μαζί
μας νὰ βροντοφωνήσῃ πρὸς διὰ τῆς Ῥωμο-
σύνης τὰ τετράπλατα καὶ πρὸς ὅλην τὴν Ἑλ-
λάδα τῆς διασποράς, ὅς βροντοφωνήσῃ τὰκό-
λουθα βαθυστόχαστα λόγια.

«Ἑλληνίδες μαζί μας ἐλάτε! — Σεῖς πού
σὴν καρδιά σας περικλείετε διὰ τὰ λευκὰ
αἰσθήματα τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἀγάπης.
Σεῖς πού σὴν ψυχὴν σας τὴ θεϊκὰ λαμπυρί-
ζουν ὅλες οἱ ἀρετὲς καὶ Σεῖς πού χαρίζετε σὺν
πολυτρυανισμένον ἔθνος μας ὅλην τὴ δύνα-
μιν ἐκείνην πού μᾶς βάσταξε μέσα σὲ τόσους
καὶ τόσους κατακλυσμούς καὶ σὶὰ χρόνια τὰ
δίσεχτα μᾶς λήτρωσ' ἀφ' τὰ τάρταρα καὶ μᾶς
ξανάζησε καὶ τώρα πάραξοῦμε, Ἑλληνίδες μα-
ζί μας ἐλάτε κι ἀγαπήστε τὴ γλῶσσα μας τὴ
ζωντανή, τὴ γλῶσσα τῆς καρδιάς καὶ τῆς ἀλή-
θειας, τὴ γλῶσσα τῆς λεβέντικης καὶ τὴν παλ-
λικαρίσια, καὶ γενῆτε καλὲς μου, λάτρισσες τῆς
ἀγίας, τῆς ἐφτάχαρης, τῆς ἐθνοσωστρῆς τῆς
Ἰδέας μας. Εἶναι τὸ πολυτιμώτερον ἐθνικόν
μας χεῖμα ἡ γλῶσσα μας ἡ ζωντανή κ' εἶναι
ἡ γλῶσσα πού σὰς πρέπει γιὰτ' ἔχει τὴ δική
σας ὁμορφίαν καὶ τὴ δική σας χάριν τὴν ἀσύγ-
κριτη. Κ' εἶναι νικητὴ τοῦ θανάτου ἡ Ἰδέα
μας. Κ' εἶναι τραγοῦδι τραγουδιῶν ἡ γλῶσσά

τρο. χτυπᾷ οἱ ἀθροῖποι πᾶνε σὴν ἐκκλη-
σίαν μπαίνου ναι μέσα μετ' ἐσας καὶ κάνου ναι
τὴν προσευκὴν τους. Μὴ βγαίνεις ἰδρωμέ-
νος σὺν ἀγέρας. — Τὸ βράδυ ὁ βοσκὸς μπά-
ζει τὰ πρόβατα μέσ' στὴ μάντρα.

ΤΟ ΑΡΦΑΒΗΤΟ

Τὰ γράμματά τοῦ ἀρφαβῆτου εἶναι
εἰκοσιτέσσερα· δηλαδὴ·

α	Α	ἄρφα	ν	Ν	νῦ
β	Β	βῆτα	ξ	Ξ	ξῦ
γ	Γ	γάμμα	ο	Ο	ὀμικρον
δ	Δ	δέλτα	π	Π	πί
ε	Ε	ἐψιλο	ρ	Ρ	ρῶ
ζ	Ζ	ζῆτα	ς	Σ	σίμα
η	Η	ἦτα	τ	Τ	τά
θ	Θ	θῆτα	υ	Υ	ὕφιλο
ι	Ι	γιῶτα	φ	Φ	φί
κ	Κ	κάππα	χ	Χ	χί
λ	Λ	λάμδα	ψ	Ψ	ψί
μ	Μ	μῦ	ω	Ω	ὠμείγα

Τὰ φωνήεντα εἶναι ἑπτὰ· α ε η ι ο υ ω·
Τὰ σύφωνα εἶναι δεκά· β γ δ ζ θ
κ λ μ ν ξ ρ σ τ φ χ ψ.

Οἱ δίφθογγοι εἶναι ἑντεκα· αι ει οι αυ
ηυ ου φ η ψ.

Οἱ τόνοι εἶναι τρεῖς· ὀξεῖα, βαρεῖα,
περισπωμένη.

Τὰ πνέματα εἶναι δύο· φιλὴ καὶ δασεῖα.
Σημάδια (κομματισμοὶ) εἶναι ἡ τελεία·
ἡ ἄνω τελεία· τὸ κόμμα, τὸ θαυμαστικόν·
τὸ ρωτηματικόν· τὸ χωριστικόν — καὶ τὰ δια-
λυτικά.

Ἐμαθα τὴν ἄρφα, ἔμαθα τὴ βῆτα

τί χαρὰ μαννοῦλα·

τώρα σὴν στιγμοῦλα

ἔγινα μεγάλος. Νὰ μαννοῦλα κοίτα!

Τ Ε Λ Ο Σ